

resztül kívánják valamely szakhoz közelebb vinni az olvasót, esetleg indokolható.

Az egyes művek szakbeosztása meg egyezik a könyvtárak katalógusainak beosztásával. Így ennek vizsgálata feleslegesnek látszik. Mivel azonban a szakszámok úgyszólván odavezetnek a szakkatalógus megfelelő részéhez, az egy-egy szakba sorolt műveket nem kellett volna szétválasztani olyan címek alá, mint pl. a könyvtárak, — könyvtár, könyvtári ügyvitel, általános könyvtár, vagy pl. Ázsia földrajza, Afrika földrajza stb. Maguk a címek is néhol mosolykeltő ellentmondásban vannak az alájuk sorolt művekkel. Pl. a *Nagy utazások* csoportban *Dobozsi: Moszkvai utazás*, *Kalmár: Jónapot Moszkva*, vagy *Váry: Hat hónap Izraelben*.

Néhány szót arról is kell szólni, amiről a szerkesztők nem tehetnek. Egyes szakokban olyan sovány az anyag, hogy gondolkodóba esünk, vajon az egyes szakok jó gyűjteménnyé fejlesztése terén követtünk-e el hibát, vagy a kiadás tartozik megfelelő művekkel. Pl. a *Fasizmus-nemzeti szocializmus* cím alatt egyetlen mű szerepel: *Gábor Andor Bécsi levelek* c. könyve. Úgy tűnhet, mintha az antifasizmus irodalma csak ebből állana. Az

egy-egy szakba került művek esetlegessége néha komikusan hat. Pl. a *Beikereskedelem* csoportban csak egy mű szerepel, éppen „Spekulánsok” címmel. Mindezek azonban apróságok, amelyek semmit sem vonnak le a gyűjtemény értékéből, legfeljebb figyelmeztetnek arra, hogy a következő kiadásban még kiegészítéseket kell végezni.

Milyen kívánságai lehetnek az olvasónak e kiadvánnyal szemben? Ha az ismeretterjesztő művek címei mellé odakerült a szakjelzet, jó lett volna, ha a szépirodalomban keresgélőt valamilyen jel tájékoztatta volna, hogy milyen nemzet irodalmához tartoznak a felsorolt művek.

Nagyon helyes, hogy a kötet tartalmaz tárgymutatót (bár ez részletesebb is lehetne), de a nagyközönségnek szánt kiadvány használatát nem ártott volna az ismeretterjesztő irodalomról készített szerzői mutatóval is megkönnyíteni.

A kiadvány egészen biztosan igen népszerű lesz az olvasók között. Tartalmát ugyan javarészt a könyvtárak állománya határozza meg, az anyagból mégis az tűnik ki, hogy összegyűjtői jól ismerik az olvasók érdeklődését, társadalmi szükségleteit, és annak figyelembevételével igen hasznos munkát végeztek. (i.)

Földművesszövetkezetek a könyvtárakért

A könyvtárak állománygyarapításában mennyiségileg ma az az elérendő cél, hogy egy lakosra egy könyv jusson. Megyénkben csak 540 kötet jut ezer lakosra, így van még mit pótolni, van tennivaló elég. Igyekezünk kell tehát minden olyan költségvetésen kívüli forrást felhasználni, amelyből támogatást várhatunk a könyvtár részére.

Bizonyára sok könyvtáros előtt nem új dolog az, hogy a földművesszövetkezetek kulturális alapjukból rendszeresen adnak pénzügyi támogatást különböző társadalmi szervezeteknek, intézményeknek. Ezt tudván, fordultunk mi is a Komárom megyei földművesszövetkezetek központjához, a MESZÖV-höz, s kértük, hogy a gazdagabb szövetkezetek adjanak a termelőszövetkezeti községek könyvtárállományának fejlesztéséhez támogatást. A MESZÖV vezetői minden különösebb, meggyőző, érvelő tárgyalás nélkül készségesen felajánlották segítségüket. Meg kell mondani, hogy tájékozatlanok voltunk a várható támogatás nagyságát illetően, tehát rájuk bízunk,

hogy annyit adjanak, amennyit tudnak. Így született meg a MESZÖV és a tatabányai Megyei Könyvtár között az az egyezmény, melynek értelmében a földművesszövetkezetek községenként megjelölve a felajánlott összeget, a könyvtár könyvvásárlására átutalják azt a községi tanács számlájára. Az így kapott összegből vásárolt könyvek a könyvtár tulajdonát képezik, nem kell róluk elszámolniuk a földművesszövetkezeteknek. Az egyezmény értelmében 30 községben 15 000 Ft-tal emelkedett így a könyvbeszerzési hitel.

A MESZÖV vezetői kérték, hogy ezt az összeget boltjaikban költsük el. Mi arra hivatkoztunk, hogy erre a rendelet alapján nem nyílik mód, a kérésnek nem tehattunk eleget, így a teljes összeget a Könyvtárellátónál használtuk fel a szokásos rendelőjegyzékek segítségével.

Csak az első lépés volt bizonytalan, a jövőben már határozottabb kéréssel fordulhatunk a MESZÖV-höz, s egészen bizonyos, hogy nem lesz rászünk elutasításban. (Horváth Géza)